

Για τα ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΑ της νέας εποχής! Όλοι /όλες στην πορεία για την επέτειο !

Συμπληρώνονται φέτος 45 χρόνια από την ηρωική και «αγέραστη» εξέγερση ενάντια στην λαομίσητη, χούντα των συνταγματαρχών και τα αιτήματά της παραμένουν επίκαιρα όσο ποτέ !

Οι φετινές εκδηλώσεις γίνονται μέσα σε μια κρίσιμη συγκυρία, σε ένα πραγματικό σταυροδρόμι στο οποίο βρίσκεται η ελληνική κοινωνία, η Ευρώπη αλλά και ολόκληρος ο κόσμος. Βιώνουμε την εποχή της πιο βαθιάς, δομικής, οικονομικής κρίσης. Ανεργία, λεηλασία του δημόσιου πλούτου, διάλυση του κοινωνικού κράτους, εφιαλτικό αδιέξοδο της νέας γενιάς που έρχεται καθημερινά αντιμέτωπη την εκμετάλλευση της μαθητείας, τις ουρές του ΟΑΕΔ, τον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα, την μετανάστευση. Εποχή νέων φονικών πολέμων, ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, τεράστιων προσφυγικών ροών, αναβίωσης του φασιστικού «τέρατος».

Οι εξελίξεις στη χώρα μας θέτουν επί τάπητος το δίλλημα: Υποταγή στο δρόμο της λαϊκής εξαθλίωσης του διαρκούς μνημονίου, στρατηγική ήττα και παράδοση; ή ανασύνταξη και αντεπίθεση του μαζικού λαϊκού κινήματος στην αντιλαϊκή πολιτική και την ανατροπή της;

45 χρόνια τώρα πολλοί προσπαθούν να σβήσουν το Πολυτεχνείο από τη συλλογική συνείδηση, το μοναδικό όμως που αποδεικνύουν, είναι το συνεχές άγχος και οι φόβοι των κυριάρχων για το μήνυμα της εξέγερσης. Γιατί ο Νοέμβρης του 73 πλανιέται ακόμα πάνω από τους δρόμους του αγώνα. Ανάβει τη φλόγα της ανατροπής μέσα στις καρδιές χιλιάδων νέων ανθρώπων. Για ακόμα μία φορά έρχεται να θυμίσει πως ο τρόπος επιβολής κατακτήσεων είναι αυτός του εξεγερμένου λαού που οργανώνεται για να νικήσει.

Τα συστημικά ΜΜΕ, οι πολιτικοί εκπρόσωποι του συστήματος εξουσίας πασχίζουν να μας πείσουν πως ο δρόμος των μνημονίων, της ΕΕ, της αέναης λιτότητας, της διάλυσης του κοινωνικού ιστού, της ταπεινωτικής εποπτείας, της «εξυπηρέτησης» του ληστρικού χρέους και της υποταγής είναι μονόδρομος. Αλλά και τότε ένας αντίστοιχος «μονόδρομος» βάρυνε τον Ελληνικό λαό. Το κλίμα ήταν πολιτικά καταθλιπτικό, πολλοί μιλούσαν για «ανημποριά», «τίποτα δεν γίνεται» , «όλα είναι κανονισμένα», για οριστική ήττα του λαού που είχε μπει στο «γύψο».

Τότε λοιπόν που η χούντα φάνταζε ανίκητη και αιώνια, μπήκε ορμητικά στην ιστορία η κατάληψη του Πολυτεχνείου, που άλλαξε τη πραγματικότητα περιγελώντας τον χουντικό «μονόδρομο». Το μήνυμα της εξέγερσης εκείνου του Νοέμβρη έρχεται να μας υπενθυμίσει ότι και στα νέα «There Is No Alternative», στους απελπιστικούς μονόδρομους που μας προτάσσουν, θα υπάρχουν πάντα οι δρόμοι που ανοίγουν οι λαοί με τη πάλη τους. Μια τέτοια εξέγερση σήμερα αντιστοιχεί στη πάλη για την ανατροπή της κοινωνικής βαρβαρότητας.

Μπορούμε όμως; Η απάντηση είναι Ναι. Αρκεί να μην αντιμετωπίσουμε τη σημερινή κατάσταση στατικά, αλλά να επιχειρήσουμε να παρέμβουμε σε αυτή με το πνεύμα, τη κατεύθυνση, τη τόλμη και την αποφασιστικότητα των εξεγερμένων του Πολυτεχνείου.

Μπροστά στο σταυροδρόμι να ανοίξουμε το δρόμο της ανατροπής. Σήμερα η πάλη για το **ψωμί**, την **παιδεία** και την **ελευθερία** της εποχής μας, εποχής ασύλληπτου πλούτου, και εκπληκτικών επιτευγμάτων της επιστήμης και του ανθρώπινου πολιτισμού, μπορεί να γίνει το σύνθημα της σύγχρονης εξέγερσης του λαού για τα δικαιώματά του, για κατακτήσεις στο σήμερα, με όπλο ένα αποφασιστικό, μαχητικό, συντονισμένο και πολιτικά επικίνδυνο λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα. Μπορούμε κι εμείς οι εκπαιδευτικοί να συμβάλλουμε ώστε ο λαός και η νεολαία να έρθουν δυναμικά στο προσκήνιο και να καθορίσουν τις εξελίξεις.

Γιατί τελικά ο μόνος δρόμος που αξίζει είναι αυτός που ανοίγουμε εμείς οι ίδιοι.